

Sabates

Està diluviant. La tempesta elèctrica crida sense permís. Aquells que viuen vora mar, diuen que, en aquest casos, la mar resta en pau. A l'estiu, de cop, sense avisar, cau aigua, però encara que sembli que s'hagi de caure el cel, el mar es una catifa grisosa que riu. Al carrer, el clavegueram, estossega aigua. Grans tolls que semblen llacunes, acumulen un munt de sabates diferents. La pell s'amara d'aigua bruta. Cap sabata té parella, amuntegades i disperses, ocupen tot el carrer, D'on han sortit? No semblen noves. Des del cotxe, fotografio el fenomen. Faig fotos d'un poble a la Catalunya de 2015 i sembla com si haguéssim retrocedit als anys nefastos de la guerra, on la devastació per les bombes feien aquests estralls. No puc sortir, i amb l'aiguat, les fotografies semblen escenes de terror distorsionades per la cortina d'aigua que crea el vidre de davant. Apago la càmera. Gairebé no respiro. Ja no plou aigua, ara només cauen sabates del cel. Tinc por. Sabates i sabates que em parlen, i mentre a poc a poc en soterren, els dic, que si surto d'aquesta situació i les aconseguixo posar en ordre, trobaré el veritable camí a enfilar. Tot s'apaga, tot es fa fosc. Tot són sabates individuals, sense parella, perdudes, velles. Sabates amuntegades que m'ofeguen, que m'ofeguen...La suor em fa sal el rostre, i aquí sota, el meu cos s'amara d'aigua, que entra per les escletxes del vidre. S'ha trencat en una teranyina a contrallum, ha esclafit pel pes de les sabates que em constrenyen. Tinc calor, tinc por, tinc calfreds... només veig sabates velles amarades de fang...

en algun moment, em sembla que la radio parla, parla soterrada, sorda...diu que el mar, resta en calma, diu que tot i que hi ha tempesta elèctrica, el mar resta en calma...

pegllefer, estiu 2015